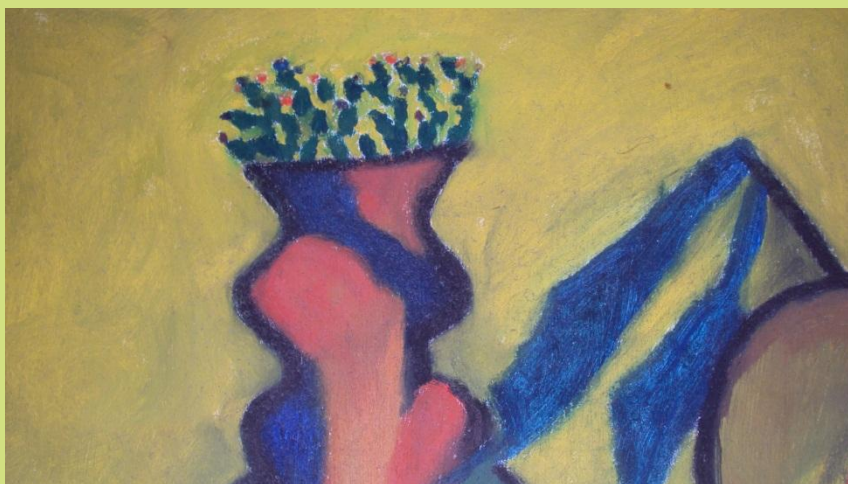

Dorin Streinu

Opere alese

Vol. 3

Teologie pentru azi

București
2011

Dimensiunea cuvântului
(vol. 2, poeme, 1997)

Poema gândurilor

dedicată
Marinelei Buturugă,
pentru sinceritatea
cu care m-a îmbrățișat.

Stau la marginea lumii
într-un gol imens.

Mâna mea *atinge* acest
gol enorm și se întoarce
la sine, pentru că nu are
unde să cadă.

Aș dori să cadă *undeva*
și mâna
și piciorul
și gândul.

Dar gândul nu le lasă
să cadă.

El le ajută să fie
aproape de mine.

Privesc și nu văd nimic.
Totul este *întuneric*.
Totul este *un gol*
de întuneric.

Alerg din loc
dar nici nu mă mișc.

Am impresia că *sunt*
dar *nu sunt*.

Încerc să țip
crezând că *mă poate auzi*
cineva.

Dar nu mă aude nimeni.

Cred că nici nu există
cineva care *să mă audă*.

Decât mâna mea,
ochiul meu plâns,
ritmul inimii mele
mă pot auzi.

Numai ele mă pot auzi
și mă pot face *fericit*.

Înțelegerea lor îmi
dă *încredere* în înțelegerea mea.

Visez un vis și, când mă trezesc,
ele îmi dau *încrederea* că *l-am visat*,
că l-am putut visa.

Mâna mea se alungește
prin gol și mă prinde de suflet.

Sufletul meu se alungește
pe umărul meu și mă face
să înțeleg.

Privesc golul din mine,
din fața mea și din spatele meu:
un imens gol *neutru*.

El nu face parte din nicio existență,
cu toate că eu îl ating
și cu palma,
și cu piciorul
și cu ochiul.

Dacă *l-am atins*
înseamnă că *el există*
și nu ar putea să nu existe,
dacă el *este*.

Calc cu piciorul în gol, dar golul îmi
sprijină piciorul, chiar mi-l apără.

Ochiul meu se pierde
în gol, dar pierzându-se,
el se regăsește pe sine.

E ca o *întoarcere acasă*.

Simți că *vrei* să te întorci,
însă *ești deja*.

Simți că *vrei* ceva,
dar deja ai acel *ceva*.

Nu te mai doare că
nu ești *acasă*,
pentru că tu ești *acasă*
și nu te mai supără
că *nu ai ajuns*,
pentru că tu *ai ajuns deja*.

Gândul meu explorează
golul și îl simte
prezent.

Nu e o *închipuire* golul!

E cât se poate de real,
pentru că îl gândesc ca *existând.*

Există deja *un gol*
iar eu îl gândesc de două ori.

Există deja un gol
iar eu îl gândesc
doar *odată*,
pentru că odată
există *un gol* și
nu *de două ori*.

Matematica, de exemplu,
aici, se exclude.

Nu este normal
ca să se măsoare un gol,
când există unitatea zero.

Golul îl contrazice pe zero
arătându-l ca *neexistând.*

Zero arată *un plin*,
o linie care conține
un conținut,
pe când golul arată *un inexistent*
cu o existență fără margini.

Zero devine astfel
ca ceva care *crește*,
pe când golul
este *ceva static*.

Zero crește la infinit
în sine însuși,

pe când golul
este dintotdeauna același.

De exemplu,
ce matematică m-ar ajuta acum?

Matematica aerului
n-ar putea face
față imponderabilității.

Matematica mărului
ar fi prea compactă
pentru o astfel de *logică*.

Matematica omului
ar fi *prea utilitară*
pentru o astfel de
matematică.

Dar nu te poți gândi
la matematică când *trăiești*.

Când ești în mijlocul
focului nu mai e timp
să te gândești
la păsări,
la insecte
sau la cai albi.

Când ești *în foc*
nu te mai gândești la nimic
concret.

Concretul focului exclude
logica gândului.

Gândul se mișcă între
un posibil și *un probabil*.

El ia o formă de cifră
sau o formă de literă
sau o formă de șarpe.

Pentru el e tot una *să exiști*
sau *să nu exiști*.

Gândul trăiește și *fără gând*
dar nu și *fără om*.

Omul *naște* gândul dar gândul
face *să existe* omul.

Gândul *dă curs* vieții omului.

Gândul știe că *el este*.

Câteodată el știe că *nu este*.

Probabil că nu se știe
în întregime.

Întregul are nevoie de *parte*
ca să-și dea seama *despre sine*.

Dacă iau întregul și îl tai în părți,
inevitabil, partea *poartă* întregul.

Întregul este *un înțeles plin*.
Partea este *un înțeles*.

Din această cauză nicio parte
nu este fără nicio
parte.

Precum un gând nu este
fără niciun gând sau
după cum sfârșitul unui cuvânt nu este
fără *începutul* unui cuvânt.

Fiecare început
își are *un sfârșit*
dar fiecare sfârșit
are *mai multe începuturi*.

Dacă începutul golului
a existat dintotdeauna
atunci golul este *dintotdeauna*.

Dacă el a început să existe,
atunci el *nu poate exista*.

Atunci el *nu există*.

Golul nu există!

Afirmația teoretică
nu mă ajută, atunci când
e vorba de *practică*.

Când, *practic*, fac un lucru,
atunci nu mai există,
practic, nimic *teoretic*.

Este ca și cum ar fi un altul
în locul meu, care *să umble* prin gol.

Ca și cum un altul, care aș fi *eu*,
mi-ar urma în gol
și ar vorbi cu mine *din gol*.

Mâna mea s-ar liniști lângă mâna lui.

Sufletul meu s-ar împreuna
cu sufletul lui.

Din această cauză
pornesc *cu mersul*
ca să văd
întinderea golului.

Dar golul se face *mai infinit*
cu cât eu încerc *să mi-l înțeleg*.

Fac un pas și nu mă mișc de pe loc
și golul se amplifică cu încă un infinit.

Dacă fac alt pas
se amplifică cu încă un infinit.

Infinitul golului se mărește
până la infinitul infinitului.

Este ca și cum ai merge
știind că nu poți *să știi*
niciodată unde mergi.

Fac pași,
care să-mi demonstreze
că *pot să înțeleg*.

Nu mă mai gândesc,
dacă mă mai pot *întoarce*.

Acest lucru este
deja *o frică prestabilită*.

Este cert că nu mă pot
întoarce *singur* și cu de la mine
mers.

Fac pași, ca *să înțeleg* și
nu dau de nicio *certitudine*
a rațiunii.

De fapt nu știu, dacă
totul este atât *de rațional* pe
cât pare.

Gândesc câteva zeci
de ore și apoi îmi dau seama
că *nu am*
gândit deloc.

Știu foarte bine însă, că
în acest timp *am gândit*.

Îmi revăd însemnările,
paginile citite,
rândurile subliniate.

Dar...nu mai știu, dacă
am gândit sau nu.

Stau și mă gândesc
despre *ce* am gândit
și nu pot *să certific* acest lucru.

Este ca și cum *nu aș fi* eu.

Este ca și cum altcineva
venind ar fi *citit*,
apoi ar fi plecat
lăsându-mi mie
greutatea *de-a-mi*
aduce aminte.

Am uitat de tot.

Uneori uit și
de mine însumi
crezând că *nu exist.*

Fac pași crezând că
nu-i fac.

Miros flori de câmp
crezând că nu sunt *flori*
și că, de altfel,
nu există nimic.

Vreau să-mi dau seama,
dacă realitatea este *reală*
sau *nu este reală*,
dacă eu *exist*
sau *nu exist.*

Când *mă gândesc* uit că
mai există și *întrebarea*
și *gândirea*
și *răspunsul.*

Gândesc totul
așa cum ar fi

să fii fost *numai gândire*,
precum timpul
nu ar mai fi fost *decât timp*.

Din această cauză
simt *cel mai acut* golul
ca *existând*.

Alerg prin gol zile întregi.

Uneori cred că mă lovesc
de *sfârșitul* golului
și că *mă rănesc*
încercând *să ies* la lumină.

Și atunci parcă
prind mai multă *putere*
și cred și eu însumi
că *există* lumină.

Stau adesea și mă întreb
cum este lumina
și nu pot *să-mi explic*.

O asemăn cu mine,
cu o floare de mac roșie,
cu un greiere
mic care cântă în iarbă.

Ba o asemăn și
cu muza mea cea frumoasă,
cu zâmbetul ei,
cu glezna ei,
cu mirosul sânului ei.

Stau și mă gândesc, dacă
nu este *ca una* dintre ele.

Stau și mă gândesc,
dacă nu ar fi *ca una din mine*.

Dar nu am *certitudinea*
că are vreo formă
sau vreo culoare.

Îmi închipui sentimentul meu
subțiindu-se ca o coardă și,
deodată, vibrând așa de puternic
încât simt că *explodează*.

Îmi închipui sufletul meu
atât de fin, că poate trece printr-un ascuțiș
de sabie, fără să se poată
tăia la mână.

Îmi închipui gândul meu
atât de temut, că *sperie* un alt gând
printr-o singură privire.

Dar nu pot să gândesc
cum este o lumină,
cum este lumina,
lumina...

De curând am simțit lumina
ca și cum ar fi numai *un fluid* sau
un cristal strălucitor
sau *un efluviu*
de lavă.

Dar nu știu dacă este așa
precum este.

Nu știu dacă este așa
precum *vrea* ochiul meu
și sufletul meu
și gândul meu...

Golul poate fi *lumină*?

Lumina poate fi *dincolo*
de întunericul cu care *mă*
acopăr?

Există *întuneric*?
Există *lumină*?

Mă întreb de unul singur
și tot singur nu-mi
pot da răspunsuri.

Nu am unde *să cer*,
la nimeni pe care să-l știu,
să-mi dea ceea ce *nu pot să înțeleg*.

Din gol nu pot *ieși* ca din întuneric.

Și când intru în întuneric
nici nu mai știu că *sunt*.

Mai am doar amintirea că *aveam* un ochi,
o mână, un sâmbure de piersică
și o lămâie pe masa unde scriu,
o ceașcă de cafea din care beau
și o coală de hârtie pe care scriu
la întâmplare¹...

¹ Poemul fluviu *continuă*...Aici am redat doar 10 foi manuscriptice din cele 16 ale sale.
În acest poem am vrut să-mi imaginez cum *gândește* un om, în afara Revelației divine,
existența ca totalitate și *existența de sine*. Și mi-am dat seama că poate spune numai
lucruri banale despre sine sau că nu prea are *ce să spună* despre sine.

Femeia în contur negru

dedicată lui Picasso²

Ea avea trupul *în*
contur negru.

Pe sân avea *o pată*
de deznădejde.

Privirea ei
plină de spaimă
mă încolțise.

Înlemnisem trăind
lângă umărul ei.

Era rece ca un viscol.

Lângă creștetul ei,
prin noi, *trecea* singurătatea.

Nu mă puteam
vorbi cu ea,
nici ea cu mine.

Așteptam o moarte
ca să ne scape.

Ochiul ei era
deznădăjduit.

Al meu nu mai spera,
nu mai spera nimic³.

² A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso.

³ Aici am descris *interiorul* unui tablou picassonian. El reprezintă *vernisajul poetic* al tabloului.

Preludiu clasic

Este o zi de iulie
cu Beethoven⁴
cântând la pian.

Eu sunt pierdut
în orbirea părului ei.

Nu mai există decât mâinile
noastre pe sunete.

Se pierd
toate *răsucirile* mele
în lumină.

...și tu, atât de
îndurătoare!

⁴ A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.

Regretabil pentru noi

Ne dăm seama
că *suntem efemeri*
pe măsură ce ne dăm
seama.

Ne dăm seama că *stelele apun*
pe măsură ce vedem
stele apunând.

Ne dăm seama că frunzele,
oarecum frunzele *au toamna lor*,
când nu mai avem timp să ne gândim
la nimic,
decât la liniștea supremă.

Și tot ce facem,
facem *prea târziu*.

Din regretele noastre
mai rămân doar *oase stinghere*
și vise *neîncepute*.

Acesta este prețul pe care
îl pot da muritorii:
să viseze că
nu va fi astfel.

Îndrăgostire de fiecare zi

Ești *mai înaltă* ca
privirea mea.

De când te văd
pari *mai subțire*
la trup.

Motanul alb,
de uimire, a tăcut.

Au scârțâit pietrele
puțin,
la început.

Apoi, ca un matisse⁵,
cumplit m-a durut
linia ta de pe trup.

⁵ Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Henri_Matisse.

Peregrinare

Nu mi-am scris
încă legenda...

De aceea am
naștere fără
preț.

Sunetul cocorilor
este *flămând*
de dispreț.

Dintr-o parte
spre alta
mă-ndrept.

Am doar cuvinte
prea pline
în sufletul de dor
ca *s-aștept.*

Am săbii, adânc *înfîpte*,
în tălpi și în umeri.

Am iubite de mult *părăsite*
și morți *încă neplânși.*

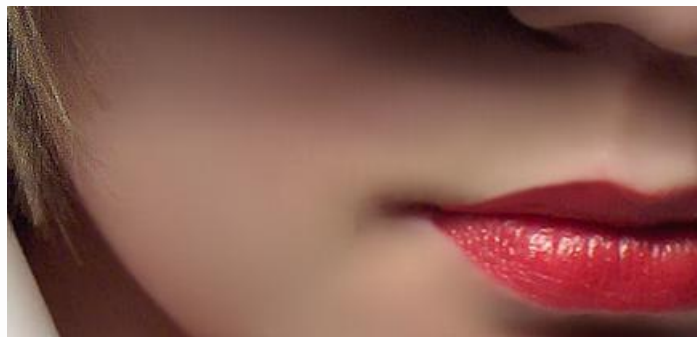
Un cântec *pribeag*
îmi este *consoartă*
și *mamă.*

De multe ori
am vrut să-mi schimb
drumul precis.

Am vrut să-l vând pentru
o cină ca Esav.

Mai aproape-mi
se face eternitatea
de trup.

Nu mi-am scris *legenda*:
abia *am început...*

Poem optimist

Se aprinde *o lumină*
în ochii singurătății.

Clopotele parcă *au*
încetat să bată.

La fel și ploaia...

Doar sufletul meu
mai este *încă bolnav*
de febră.

El *visează* perfecțiunea.

Sufletul meu
visează ce înseamnă
a fi durere.

Cu ochi de bărbat,
mai sunt *încă tânăr*
ca să pot privi.

Trupul meu nu *a*
îmbătrânit de cuvinte.

Simt că sângele
meu mă mai vrea.

Visez cu mâna mea
o liniște.

Liniștea însă se
lasă așteptată.

Ochii întunericului
îmi șoptesc *cele trei cuvinte*
secrete ale vieții.

Pledând pentru ce mai există

Când *nu se mai știe*
ar fi trebuit
spus.

Ține minte!,
ar fi trebuit spus.

Cuvintele nu se
vor termina.

Infinite sunt
cuvintele, ca și cuvintele
care *nu sunt cuvinte.*

Întotdeauna mai rămâne
de spus *despre*
cele din urmă.

Poetul nu mai
are timp *să*
le spună.

Dacă el nu le spune
nespuse vor fi.

Poetul e *o pasăre rară.*

El este cel care transcende
timpul
pentru *a rămâne.*

În urma lui se aștern
foi, versuri,
puncte puse.

Ține minte!,
ar fi *trebuit*
să se spună.

Cuvintele *abia*

se nasc.

Ele nu mor *aşa de curând*,
ca timpul *acordat*
unei vieţi.

Rămâne *umbra*
vieţii pe foile scrise,
pe versuri,
pe punctele puse.

Ai putea *să-mi*
revezi chipul
şi *poţi* să faci acest lucru,
dacă-mi *simţi* cuvintele.

Eu *mă simt* în
fiecare cuvânt.

Nu mai pot fi
despărţit
de cuvinte.

Cuvintele,
odată rostite,
se rostesc apoi *pe ele însele*
şi *pe mine însumi*.

Precum aerul expirat rămâne
cu ceva din mine,
aşa sunt şi cuvintele.

Cuvintele îmi sunt
din mine.

Ar trebui spus:
Ține minte!

Povestea copacului dintr-un parc

În parcul toamnei
stă copacul cu o
vârstă *bătrână*.

Așteaptă, desigur,
așteaptă *o noapte*
plină de stele.

Ochiul lui *a văzut*
multe ce pot fi spuse.

Mintea lui a gândit
multe ce *nu pot fi* spuse.

Stă și așteaptă copacul,
semnul nu știu cărui
prieten vecin
ca să-l salute.

Dar salutul *întârzie*,
cum poate *întârzia*
și femeia pe care
ai iubit-o.

Salutul *întârzie*,
unde va, între *mine* și
tine.

Călătorii grăbiți,
duși de valul
existenței,
îl ignoră.

Bătrânul copac își
ridică, voios, pălăria.

Îi salută pe toți.

Pe el...niciunul.

Nu contează!

El a învățat acest
lucru de la părinții lui.

Aceștia, la rândul lor,
de la părinții părinților lui și
tot așa, până când...

Era o zi frumoasă,
potrivită pentru
o zi de *rămas bun*.

Își mai ridică odată pălăria,
cu aceeași voioșie.

Îi salută pe toți *încă odată*.

Mai privi, undeva,
în galaxia beta,
o stea care *cădea*
și pe care
o privea *mirat*.

– Steaua?!...
– Da!...

Steaua căzuse
în sufletul lui și-i
provocase *închiderea* ochiului
și a buzei
și a principiilor lui pline
de bun simț.

Și așa, astfel, bătrânul copac,
începu ca să mă privească,
de aici încolo,
cu ochii lui *plini de pământ*,
spre o stea,
care de mult
era *apusă*.

Gustul disperării de a spune

scrisă *pe vocea* lui
și *dedicată* maestrului
Florin Piersic⁶

Oglindă!

Rama *ruptă* și
ochiul *însingurat*
nu se mai pot
cunoaște.

Ei nu se mai
strigă pe nume.

Cine va spune
adevărul nostru?

Cine va spune *adevărul meu*
și *al tău*, oglindă?

Nu crezi că viața noastră
nu poate fi
spusă?

Nu crezi, că lumina noastră,
despre lumina noastră,
nu se poate
spune *nimic*?

Eu mă privesc în tine,
tu te privești prin mine.

Și nimeni nu ne
poate înțelege.

Nimeni, absolut
nimeni.

⁶ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Florin_Piersic.

Nici tu, cerule,
nu ne știi *cum* ne cheamă?

Dacă ai știi
ne-ai zâmbi...

Nu este, nu, nu este *fachirism*
și nici *magie*, oglindă!

Tu ascunzi *ceva*,
care, în ochii mei,
se poate citi.

Sau...nu știați că
adevărul,
adevărul sufletului se spune...
prin ochi?

Oglinda poate fi spartă
dar ea *rămâne*.

Imaginea ei rămâne
în mintea mea
și, prin ea,
mă privesc.

Cine poate spune
contrariul?

Disperarea din mine și din tine,
lipsa aceea *de cuvânt*,
înfrigurarea aceea *de viață*,
noaptea aceea *prelungă*,
care seamănă
a întuneric...

Cine va spune
aceste cuvinte,
cum le spunem *noi*?

Cuvinte *simple*
dar *disperate*,
cuvintele noastre.

Ele nu mai fac parte
din vocabularul vreunei limbi.

Ele fac parte
din *limbajul* durerii,
al morții,
al disperării.

Spuneți-mi *cuvântul*,
care să mă facă
fericit!

Vă dau iubirea mea...spuneți-mi-l!

Dar voi...l-ați găsit?

V-ați mânjit
de sângele lui?

V-ați spălat pe dinți
cu balele lui roșii,
de moarte vânătă,
prăpădită?

Atunci vreți să-mi vindeți *rufe*
murdare?

Ce *hoți* ați devenit cu toții!

Știți să vă prefaceți că *înțelegeți*,
că *știți*,
că *simțiți!*...

Dar nimeni *nu știe!*

Nimeni nu știe adevărul!

Adevărul e *privitul meu*,
al meu, în oglindă,
pe care *nu-l înțelegeți...*
înțelegeți?

Este privitul care
trece pe lângă
sufletul meu
mort de așteptare.

Cântecul poetului

Parafrază *interioară*
după
“noi nu suntem *geniali...*”
al lui Nichita⁷,
poem
care e o *ironie genială*.

Nu sunt *frumos*,
sunt *sublim*.

Sub mâna mea
un vânt se așterne
din plin.

Am ochiul *plin*
și umplut
cu *prea plin*.

Astăzi este *un înger*,
mâine este
un chin.

Nu sunt *frumos*,
sunt *sublim*.

În redingotă, un soare,
făcut din cuvinte
învie din scrin.

Iar noaptea,
păsările devin *acvilini*;
nu sunt *frumos*,
sunt *sublim*.

Încerc să *provoc*
viața la joc,
să *rup* necunoscutului

⁷ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu.

o viață,
un loc.

Mă distrez de moarte
când privesc,
acea *înfundătură*
ce nu are preț.

Nu sunt *frumos*,
sunt *sublim*.

Pământul își așteaptă
mâncarea,
își așteaptă *ospățul*
iar eu întorc
brazda cu aripi
spre lună.

Cânt ca *un trubadur*
și am vis *de nesuportat*,
tocmai de aceea sunt
neîmpăcat.

Vreau să dau înapoi
demnitate la timp.

O ordine din praf
să smulg
și *perfectiune* să fac.

De mijloc,
încet,
mă ridic,
când lovindu-mă de stea,
cad *spre* nașterea mea.

Mă ridic și pun mâna
pe cuvânt.

Nu sunt *frumos*,
sunt *sublim*.

În culori de alb
și de negru mă îmbrac.

Sunt jumătate vânt cules
din arbori.

Nu sunt *frumos*,
sunt *sublim*.

Am pe inimă
ropot de cai,
ropot
venit din Rai,
chiar din Rai.

Nu sunt *frumos*,
sunt *sublim*,
chiar și atunci
când apuc
disperarea de mâini;
chiar și atunci când mă cert,
prin stihii,
când *îmi uit* nemurirea,
când geniul meu
este *ars* de magii.

Când filosoful *mă ceartă*
și estetul *mă-nfruntă*
și atunci sunt *sublim*.

Port în mine
cămașa ruptă
și *aripile zdrențuite*.

O disperare,
o înserare o duc
peste păduri de înserări.

Nu sunt *frumos*,
sunt *sublim*.

Nu mă *ascund*
de gheara panterei
și nici de șacal.

Pe linia lui *a fi*
eu nu sunt *frumos*,
sunt *sublim*,
port în mine un
dans beduin.

Eu nu sunt *frumos*,
nici nu vreau.

Sunt *sublim*.

Orație de nuntă

Am doi ochi de iarbă
ca o mână-n creștet,
sufletu-mi pe arbori,
stă ca un descântec,

Tăvălugi de vise
peste fruntea-mi aspră,
trec încet, ca norul,
de pe-ntinsul prund.

Mă-ntâlnesc cu fiul
celui ce murise,
mă-ntâlnesc cu lacrima
din foi,

Lângă înserarea,
cu acorduri triste,
plâng lângă descântec
pentru amândoi.

Fiul trist *se plânge*
de *murirea nouă*.

Eu mă plâng de steaua
care *mi-a răpit*,

Lacrima din foi,
viața mea de-o viață

Și refrenul trist:
poetul stă plângând.

Oprire a unei sacrificări

Nu *sacrificați* pasărea!

Zborul ei trebuie *lăsat*
în pace!

Nu vă *cumpărați* sângele
cu sângele victimei!

Pe mâini vă va rămâne
semnele visului ei,
vă va rămâne
ghearele nașterii ei,
ciocul ei *disperat*
de a nu muri.

Nu sacrificați pasărea
pentru o *idee!*

Viața nu are *preț*
și nu are nici *sânge*.

Opriți acest *atentat*
asupra păsării!

Omorâți-vă lucrurile
care *nu vă aparțin!*

Omorâți-vă *dublura*
de cuvinte!

Pasărea e făcută *spre a fi*.

Nu sacrificați *pasărea!*

Fie-vă milă de
aripa ei!

*Prietenii poetului –
frunzele iubirii
din sânge.*

*

Românul –
pasărea poeziei traversând
infinitul.

*

Cartea – *semințe*
de înserare cu
clar de lună
patern.

Vorbirea lemnului
cu sufletul ierbii –
clipa sculptată.

*

Păsărea cu aripi
de lacrimi albe –
mama poetului.

*

Singurul dor
al poeziei române –
poetul însuși.

Răgetul cerbului în
înserarea toamnei –
bunicul meu.

*

Mugetul căprioarei în
amurgul stelei –
bunica mea.

*

Copacul cu frunze
de păsări roșii –
tatăl poetului.

*Alunecarea clipei pe
coada calului verde –
versul.*

*

Crucificare pe
sângele *melcului alb* –
verigheta mea.

*

Cel care știe *unde*
duce însingurarea –
străinul.

Sânul tău – înserarea
căzând în inima
mea bolnavă.

Ciclul germinării

Între *semințe* numai noi
doi eram *de iarbă*.

Ne născuse o dimineață
cu trup de femeie.

Sufletele ni se împerecheaseră
în apele înserării.

Așa că ne născuserăm
jumătate *iarbă*,
jumătate *uitare*.

Conturul cu umbre

Cuvântul *cu mască*
și cuvântul *fără mască* au adormit.

Iubirea ta mințindu-mă
lângă dimineață...

Amândoi *triști*,
între două vieți
ale șopârlei.

Singur, citindu-mi
cuvintele
pe lacrimi;
tu – singură,
femeie în noaptea
vieții.

Cutia Pandorei

Cercelul frunzei
visează sub copita
calului de amiază.

Tresare copacul
de lacrimi
prin trupul femeii.

Gândul înserării
cade în umărul ei
strâng *ca o toamnă*.

Cuvintele *se îndrăgostesc*
și încep *să-și sărute*
palmele.

Talpa ei *calcă*
pe inima
mirelui.

Memoria –
cerul
presărat cu păsări
de umbre negre.

*

Învierea – muzica
cu dimensiunile
aripilor
de Îngeri.

*

Ochiul foamei – stomacul
muzicii din întristarea
pietrei.

Timpul *ars* – secundele
clopotului
din sângele iepei.

*

Timpul morții – *mâinile*
întunericului din înnoptare.

*

Disperarea – femeia
blestemând învierea
morților.

Cântec rimat

Piatra cu coamă felină
are surâsul lung,
ca un timp.

Te iubesc *anotimp*,
te iubesc.

Sân de plăcere,
sân *de timp.*

Întâlnire la cumpăna nopții

Tâmpilele îți erau
reci de așteptarea din ceasornic.

Vântul înroșise sângele meu
pe degetul mic de la mână.

Ninsoarea cu cerbi
cădea *logodind* secunda tăcerii.

Trecătorii întindeau
zăpada pe coama stelelor.

Când te-am văzut...
cuvintele au început
să ardă.

Au început *să tremure*
ca lacrima.

Dimineață *despletită*
de ierburi amare –
inima.

Unicul amor⁸,
pietrele *luminând* apa
și cerul *deasupra*
mea.

*

Floare de cireș,
vântul *trecând* prin sălcii
și fluturii *dansând*.

⁸ În această pagină avem de-a face cu două poeme scrise în specia literară japoneză...*katauta*.

A se vedea: <http://www.britannica.com/EBchecked/topic/313166/katauta>.

Micile poeme anterioare, care nu au titlu, fac parte dintr-o altă specie literară japoneză numită...*haiku*. A se vedea: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Haiku>.

Ambele specii poetice sunt mostre de *concizie* și de *acuratețe* vizuală și sentimentală. În ele concentrezi *trăiri mature*, sentimente și imagini bine definite, *interiorizate*.

Lied

Lacrima pietrelor
se aude din noapte.

Rar se aude *căderea* ei
pe metalul încins.

Tresar...

Nu pot să adorm
când cineva *plânge*.

În noapte, sufletul meu
plânge cu lacrima pietrelor.

Sunetul *spiritului* în ochii
cuvântului – *poemul*.

*

Apele *vederii* cu pești –
cerul fără ploi promise.

*

Însingurare peste
vederea umărului –
amorul.

Abreviar

Firele de iarbă
se împleteau cu
mâna mea.

Citeai timpul
în palmă.

Mă uitam în
ochii tăi îndrăgostindu-mă.

Iarba era
o logodnă tandă.

Speram în vise.

Caii amurgului – ochii tăi
întristându-mi
cerurile.

*

Frunza copacului – simetria
perfectă a Zeului.

Păsări *zburânde* – sufletul
fraged al apelor de iarnă.

*

Cochilii *de melc* în cuvinte –
lacrimile gândurilor.

Covorul roșu

Covorul *înroșit* de umbre
pe palma pietrei se preface,
în armonie și culoare
și, din reci linii, în opace.

Sedimentat între elize
se scrie litera pe gleznă,
ca o plecare între spații
delimitate de o *beznă*.

În firul *camuflat* de berze,
cu unghia *cojesc* în templu,
regescul obelisc de piatră,
născut din sânge în antentu.

Ninsorile de miros verde
cu valul timpul îl preface
și ochiul vede printre rânduri
cum sufletul *reintră-n* pace.

Carnaval de intenții

Cubul pietrelor de car
rămâne *perimat* de vis.

Psihanalitic se naște
simbolul curselor de cai.

Liniile sunt *reflexe*
ale umbrelor din cercuri.

Culoarea, dusă până
în noapte, devine
translucidă.

Litografia unui zbor
se deschide
zborului.

Agenda iernii

Complexul lui Icar⁹
se contemplă prin
fiii lui Laocoon¹⁰.

Menada¹¹ exprimă
instinctul *răscolit*
de Dionisos¹².

Gioconda¹³ *centrează*
atenția privitorului asupra
atitudinii și a expresiei feței.

Calul copilăriei
este
un studiu pentru Mozart¹⁴.

⁹ A se vedea: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Icar>.

¹⁰ Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Laoco%C3%B6n_and_His_Sons.

¹¹ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Menade>.

¹² Idem: <http://es.wikipedia.org/wiki/Dioniso>.

¹³ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Gioconda>.

¹⁴ Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Wolfgang_Amadeus_Mozart.

Atentat la glossă

Prin vitraliu intră
transcendentul în clipă.

Lumina difuză
se dizolvă
în obelisc.

Caroul cu forma
caselor lui se face
veridic.

Peisajul se animă
prin axul central
iar nudul coboară
scara Duchamp¹⁵.

¹⁵ Aluzie la *celebra pictură* a lui Marcel Duchamp:
http://en.wikipedia.org/wiki/Nude_Descending_a_Staircase,_No._2. Date despre autor:
http://en.wikipedia.org/wiki/Marcel_Duchamp.

Incizie cu prezumții

Simetria *angajează*
surgerea timpului.

Monștrii se nasc *din*
clarobscurul luminii.

Aripile frânte *se dizolvă*
pe cerul de fier.

Ciocul clădirii *te*
înfioară prin viziune.

Copacul *se transformă*
în diavol verde.

Și nervii *se aprind*
de nudul nopții.

Poem dintr-un poem

Am închis ochii.

Știam *cum arăți* și în acel
întuneric.

Deodată ai apărut *învăluită*
în albul oceanului,
în albul oceanului de aer.

Mi-am adus aminte...

Poemul nu și-a adus
aminte de tine.

Eu mi-am adus...

Ce puteam să fac,
fără ca tu *să-mi*
iubești sufletul?

Ieșisei din apă
nudă și plină de dragoste.

Ieșisei dintr-un *tablou*
de cuvinte.

Mi-am plecat umărul ca *să treci*
peste el,
ca pe un pod
cu ace de iarbă.

Mi-am plecat umărul
ca să treci...

Am de tine nevoie.

Te mai iubesc și
tu o știi
dintotdeauna.

Mă uiți adesea lângă *lampa*
aprinsă a luminii.

Și eu nu fac nimic
ca să salvez apele,
care *mă acoperă*;
să salvez munții,
care *mă golesc* de semințe.

Peticele sufletului meu
sunt pentru tine.

Toate urmele mele
de zimbru
sunt
pentru tine.

Întoarce-te înapoi!

Te rog!

Întoarce-te și *anulează*
vederea!

Drum fără infinit

Nu plec niciunde.

Înapoi sunt oase de
metal și pietre despletite
și goale de sânge.

Eu merg înainte, prin ploaie
și prin sârmă
de zgură și lapte.

Eu merg pe inima
pietrelor,
merg înainte.

Picioarele noastre
tocite intră
în pământul lipicios
ca o miere de sânge.

Nu abdic lângă zidurile Troiei¹⁶,
nici lângă Esculap¹⁷.

Merg până în
mările răsăritului.

¹⁶ A se vedea: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Troia>.

¹⁷ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Asclepios>.

În secolul vitezei

S-a auzit *un scârțâit*
de pârguire a șoselelor.

Blocurile cubice, cu mărimea
lor de colos
și-au *amintit* până când
erau înainte.

Un accident de iubire
se provocase.

Fusesse lumina stinsă
și ei nu erau cei care
trebuie.

Și-a cerut scuze scânteia
de aluminiu.

Era chiar nevoie de balast și cioburi.

Un moment...a fost *liniște*.

Apoi iar...*liniște*...

Scârțâitul meu *de nuanțe*
se auzise
din zerouri.

În oceanul de ape stă visul

Mașinile de creat vise
sunt în apele oceanului.

Peste ele au trecut flori
de lotus, cu brațe și ramuri electrice.

Nu înțeleg de ce ele
nu mai au roți.

Însă mersul se poate face și fără picioare,
doar pe șoselele sângelei,
doar pe firul magnetic al creierului.

E timpul sau era timpul
să le salvăm din ape.

Mai am numai *o cheie*.

Cu ea *se destupă*
sticlele de aburi.

Profeție pentru ferestre

Vom avea *cuvinte*
pentru petele negre
ale melcului.

Nici sunetul și
nici gândacii de paie
nu vor mai *strecura*,
în urechi,
ploi de ouă.

Vor curge chiar din noi
poeme fără lumini și stele.

Imaginile berzei
vor curge prin noroaie
și prin cenușă.

Vom aduna toate *penele*
aruncate ale păsării numite
suflet.

Viitorul va fi *înșelat*
cu o *ușă în perete.*

Ne vom *lupta* cu timpul.

Va rămâne *doar*
poezia să decidă.

Dinainte de visul dragostei

Freamătul frunzelor îmi aducea
presentimente de îndrăgostire.

Se făcea noapte...și *nu*
îndrăznisem să adorm
lângă genele pernei.

Mi-am întors piciorul
spre gândul tău.

Te-am întâlnit,
paradoxal,
mergând spre noapte.

Nu ți-am dat nicio *pasăre albă*,
niciun *cuvânt*.

Ți-am dat un zâmbet confuz
lângă apa cristalină a feței.

Am adormit fericit lângă vis.

Tu erai *mai frumoasă*
ca noaptea visului meu¹⁸.

¹⁸ Finalul celui de *al doilea volum* de poeme. Am redat aici *circa jumătate* din conținutul său.

File de jurnal. Înainte de a împlini 19 ani...și puțin după aceea

13 martie 1996

Cred că unul dintre *motivele* scrierilor mele este acela al *începutului*. Îmi place *începutul*. Îmi place *să încep*. După ce încep sunt sigur că *voi spune ceva* din ceea ce cred, din ceea ce am în mine.

Pe parcursul scrierii *îmi vin ideile* care îmi trebuie, chiar dacă, uneori, mai sunt și *excepții*.

Oboseala și *stresul intelectual* îmi provoacă *multiple carențe* în scrisul meu și în domeniul interpretării.

Pentru că încep să scriu *oricum m-aș simți* și *în orice stare aș fi*. Și am observat că acest lucru a început *să-mi dăuneze*.

Nu stau prea mult ca *să mă gândesc* la subiectul pe care îl tratez și nici nu reflectez prea mult la ceea ce *am să fac*.

În felul meu sunt *un luptător cu timpul*, care caută *să-l învingă* tot timpul.

*

Mă indispun, din ce în ce mai mult, conversațiile *prea facile*. Savurez însă discuțiile despre *problemele esențiale* ale omenirii. Îmi plac oamenii care știu *să pună întrebări* și, mai ales, cei care știu *să se întrebe dureros*.

*

Momentele *de descrețire* ale frunții sunt *relaxante* și *întăritoare* pentru mintea mea. Mă simt bine între oamenii care știu *să-și folosească* aptitudinile lor spre *a se amuza frumos*, *vivace*.

Voia bună este *un tonifiant* în orice moment greu al vieții, însă, pentru gânditori, lucru acesta este *pentru puțin timp*.

Gânditorul nu poate fi niciodată (aproape *niciodată*) *liber*. El *reflectă* fiecare secundă prin filtrul conștiinței sale spre *binele* operei pe care o înfăptuiește.

Mă simt consacrat *spre gândire* și *meditație*, spre creație, spre aprofundarea *continuă* a problemelor „curente” ale spiritului uman. Acestea sunt *problemele* din tot timpul, deși unele sunt *ale momentului*.

Mă simt *chemat* sau, după cum spunea Eliade¹⁹, „simt chemări” pentru *a fi în mijlocul* evenimentului, al fenomenului, al tainei.

Îmi place *să vorbesc* numai în momentul în care simt că trebuie să „*ființez*” – după cum spunea Noica²⁰ – *o idee*.

Ideea, pentru mine, înseamnă *totul* sau *aproape totul*. O idee este *de aur* când este *pe gratis* și este *de sânge* sau *din tine* când *te canonești să o smulgi*, zile în șir, din ființa ta.

Ideile mele sunt *crâmpie* din mine, sunt *părți* din mine aruncate în lume, cum spunea Heidegger²¹.

Eu *le arunc* și *le las să rodească*. Nu știu câte semințe vor face *rădăcină*, însă mă consolez cu faptul, ca măcar *una* să prindă.

*

¹⁹ A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade.

²⁰ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Noica.

²¹ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Martin_Heidegger.

Am citit, într-o după amiază, pe peretele unei școli, un fragment din D. D. Roșca²² despre *sistemul filosofic*, care *m-a influențat* mult. De atunci am rămas în mine cu un fior *al războiului* față de sistem, față de ceva *ermetic*.

„Cine *se înfrânge* se are pe sine”, spunea dictonul.

Însă „nu vreau *să mă răscol* împotriva lui Dumnezeu”, cum spunea Noica despre Blaga²³, pentru că nu trebuie *să mă opresc* la ceva, care nu mai are *devenire*...iar *sistemul filosofic* înseamnă *ceva desăvârșit*.

Nu am încercat *să teoretizez* un sistem. În situația de față nici nu cred că *aș fi în stare*. În fața unei asemenea *munci titanice* mi se pun multe obstacole, pe care nu le pot *soluționa*.

Una dintre problemele esențiale ar fi *cosmologia*, pe care nu știu să o prezint „filosoficește”, cum spunea nu știu care filosof.

*

La baza tuturor scrierilor *valoroase* cred că trebuie să stea, în primul rând, *revelația, inspirația sau genialitatea*. Fără aceste „motive” majore nu pot să văd *cu ochi buni* o scriere anume.

Îmi place foarte mult *să simt* ceea ce a simțit scriitorul și pentru această *simțire* mă pregătesc anume, din timp, pentru ca să fiu *la înălțimea mea*, a cât pot eu, pentru ca atunci când citesc să pot *oglinzi*, în ființa mea, *starea lui de spirit*.

Cred că acesta este *rolul* pe care trebuie să îl joace *un bun cititor*: să se pregătească *spre înțelegere* și nu *cu înțelegere*, nu cu *idei preconcepte*. El trebuie să *se deschidă* textului pe care îl va parcurge.

Cititorul trebuie să *se transpună* în narațiune sau să *se pună în locul* scriitorului, pentru ca să *simtă cum este* scriitura și *care e starea*, starea profundă a scriitorului. Adică *ce îți spune* cartea și cum vrea să *se transmită*, în ființa ta, autorul?

*

Cu cât știi să *te înțelegi*, cu atât poți să *citești* și, mai ales, *poți să scrii*.

²² Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_Ro%C8%99ca.

²³ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lucian_Blaga.

*

E foarte interesant *să înțelegi* din comportamentul femeilor ceea ce *cred* despre ele însele. Importanța pe care *și-o arogă* fiecare demonstrează *simpatia* pe care au primit-o sau o primesc din partea anumitor persoane.

Le place să fie *interesante* atunci când știu că *produc* fascinație. Singurul lor *mare defect* însă este *marea superficialitate* în gândire, de care, foarte multe, *suferă amarnic*. Ar merita, sincer spun, fiecare dintre ele *ceva mai bun*.

*

Cum *simte* un ateu? *Singurătatea profundă* este primul reflex al lui *de a fi*. Însă se complace în această stare tocmai pentru că *vrea să fie așa*.

Simte în el întuneric: unul imens și nedefinit. Însă, la o extremitate a întunericului vede *o lumină difuză*, dar de care *se teme*.

Există Dumnezeu? Există altceva veșnic?

De aceea nu poți fi *ateu* din tot sufletul. Te întorci înapoi, la ceva *din însăși* ființa ta.

*

14 martie 1996

Portret moral. Bogdan I. luptă pentru *a câștiga* dreptul care i se cuvine, pentru faptul de a fi socotit *bun*. În această luptă întâmpină greutăți familiale și morale.

Fratele lui pleacă la mănăstire pentru un anumit timp. Se întoarce de acolo cu dorința de *a se realiza* ca pictor bisericesc.

Greutățile sale, plus alte carențe ale lui (de care și-a dat seama în ultimul timp), *îl irită* enorm. Psihicul începe *să-i cedeze*. Dă semne *de nervozitate*...

Își fixează privirea undeva și nu mai aude nimic în jurul său. Vorbește, de multe ori, pentru sine sau, atunci când stai lângă el...îl vezi că vorbește de unul singur...

*

Ceea ce am observat în ultimul timp e că *îmi uit „prietenii”* imediat. Când aflu că ei au fost niște *miei cu blană de vulpe...amintirea lor mi se suspendă*. Devin pentru mine niște străini *mai străini decât străinii*.

*

Tipul avarului. El știe întotdeauna *cum și când să profite de ocazie*, adică *de oameni*. Știe *să lingusească*. Știe să câștige din orice fleac, din orice lucru fără o prea mare importanță.

Cunosc avarii *după ochi*, după ochii *extremi de mobili*, de *răi* și de *răzbunători*.

Sunt *slabi și posaci* când sunt singuri și niște *hiene* când sunt cu alții.

Știu *să vorbească mult*, unii, dar cu abilitatea extremă de *a nu spune nimic* despre ei înșiși. Mai ales știu să se *dezvinovățească* cu „îngăduință”, cu *o malițiozitate drăcească*.

*

Observ în ființa mea o plăcere sporită spre *a citi jurnale personale*. Nu îmi plac *intimitățile* pentru ele însele ci *transmiterea de înțelepciune*, de experiență, din cele mai *viguroase* sau *firave* exprimări.

Îmi place să înțeleg „altfelul” oamenilor, *cum* au trăit și *au exprimat* ei ceea ce au trăit. Nu îmi place ca *să mă regăsesc* pe mine în alții ci *să îi regăsesc pe alții* în mine.

Îmi place să văd *cum se formează* ideile lor și *cum le adâncesc* la modul personal.

Din acest motiv, mă sperie *doar timpul* când nu o să mai găsesc *lucruri noi*, foarte noi sau când n-o să mai am *la ce* să mă gândesc...Oare?!

*

Nu pot să înțeleg cumințenia *doctă* (a se citi: *parșivă*) în ruptul capului. Îmi este greu să înțeleg *cum gândesc* aceștia tot ce e în jurul lor. Ei par întotdeauna „nevinovați” și „simpli”.

Aceste lucruri, aceste *măști nenorocite*, pe care și le trag oamenii până *în sânge*, mi-i fac *grețoși*. Însă ei cred că sunt...„incognoscibili”.

*

Încep să mă *apropii* – o simt – spre o *altă cotitură* din viața mea. Simt că trebuie să fac o *traversare* peste un *pod esențial*. La capătul podului *se întreve*de un nou drum.

*

15 martie 1996

Astăzi am primit ideea: *inspirația caut-o în însemnările tale pentru poezii*. Când am să reîncep să scriu, am de gând să locuiesc într-un mediu *mai calm* și, neapărat, *singuratic*.

Idealul meu de acum: muntele, lacul, liniștirea. Însă de unde toate acestea?!

Mă tentează ideea *părăsirii*...Mă atrag noi lucruri, lucruri *tari*...

În visele mele mă văd plecat în „străinătate”. Asta înseamnă...„dor străin”?!

*

Apropierea de oamenii pe care *îi iubesc*, *îi admir* și *mă iubesc* și *mă admiră*, mă oprește, de fapt, ca să *îmi îndeplinesc* „geniul” meu, vorba lui Eliade²⁴.

Atmosfera aceasta „plină de afecțiune” mă *moleșește* mental cât și fizic. A început să *îmi facă rău* dragostea.

²⁴ Mircea Eliade.

Elogiile pe care le primesc și *entuziasmul unora pentru mine* mă copleșesc și mă sustrag de la lucru.

Aceste manifestări, foarte plăcute, ale iubirii lor, *mă îmbată*...și apoi *îmi pare rău* pentru ele.

Soluția: fugi de oameni, dacă vrei *să crezi mult și bine!*

*

Starea spiritului meu *se adâncește* în rău. După masa de seara mi-am reamintit că am mai trecut de trei ori prin astfel de *stări spirituale*. Însă nu mă tem, pentru că știu că după aceste *turbulențe* apare *soarele*, ca după ploaie.

„Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați”... E timp și pentru *mai bine*...

*

Mă simt *sărac* în idei. Trebuie să joc *însă până la ultima* carte.

*

Cum ajung să extrag *abstractul din concret*? Am văzut asta la Nichita²⁵. Nichita e *cel mai bun* la *abstractizarea realului*. Însă eu nu înțeleg *cum se face*...

*

Nu înțeleg: există oameni care *nu vor să fie băgați în seamă* dar nici nu le place *însă să tacă din gură*. Te mai înțeapă, așa, *din instinct*...

Și asta, observ adesea, că *nu tace* cel care *îți e inferior*, în mod net...

*

²⁵ A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu.

Am început să *întrevăd* existența de „sub cuvinte”. Se *dezgroapă* din mine părți în care *nu am călcat* niciodată.

În aceste spații *nu a intrat* nimeni, nu m-a văzut nimeni, nici măcar eu. Mă simt *ca un deșert*, în care văd cum intră primul vânt, *prima adiere* care *stârnește* pustia.

*

Văd în mine *muntele*. A apărut muntele, incomparabilul, *sublimul*. Iar eu *sui și cobor*, *sui și cobor*...*Liftul* lui Eliade²⁶ se dovedește *adevărat*. Adică *sus* sau *jos* e totuna dacă *mergi*, dacă *nu te oprești*.

*

Există un „neant al existenței” care *crează* în fiecare din noi. Momentele de *vedere* ale acestui neant sunt...*o pace adâncă*. Din acest *neant* ies *marile opere* ale lumii. Să ne aducem aminte că Dumnezeu *a creat din nimic*.

*

Râsul scoate *în evidență* – în excesul său, la cote maxime – cea mai *veridică* față a oamenilor. Atunci vedem *dedesubtul* omului *țâșnind* la vedere.

*

Cred că *al treilea* volum de poezie o să se cheme: *Metafizica sensului*²⁷.

*

16 martie 1996

²⁶ Mircea Eliade...care vorbea despre *o experiență interioară* pe care *am trăit-o* și eu...și la care *m-am referit* aici.

²⁷ În cele din urmă s-a numit: *Roșu transcendental*.

Iraționalul nu se poate *înțelege*? Ce e *creația artistică*?
„Coborârea în Infern” împreună cu Marin Preda²⁸. „De unde
atâta ură?”. Pedagog...Cine este *pedagog*?

*

Să conduci acțiunea spre *demonstrarea* unor lucruri.
Durerea spirituală *doare* mult de tot.
Drama intelectualului care nu se poate *complace* în
mediocritate.
Entuziasmul de început.
Prea multă *speranță*, care va fi *gâtuită* cu *admirabilă*
indiferență.

*

17 martie 1996

Pot să scriu despre...*anti-creație*? Adică despre *inhibiția*
mea. Ea mă dezolează, mă îngrozește și mă însingurează. Intru
în această stare *inconfortantă*, mai ales după citirea unor
anume poeme, care au la bază *sentimente dramatice*.

Însă nu îmi pot *exprima* ce simt...deși *m-am exprimat* în
chip și fel.

Morala: în actul creației *să fii tu însuți*, când simți că
vrei să fii. Dacă te iei după *critici*...se alege praful de toate
sentimentele tale *pline*.

Drama *scriitorilor mici* e aceea că cred mai mult *în*
alții...decât *în viața* care *izbucnește* în ei.

*

Am momente când *inventez* probleme interesante. Poate
că ăsta îmi e și rostul: *cel care întreabă*.

²⁸ A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marin_Preda.

*

Adevărul se găsește *de la sine*, fără prea mult *efort*. Trebuie numai *să aștepti* momentul potrivit. Cred că am nevoie de multă destindere. Am să încerc *să distrug* cochilia mea de fier, în care timpul *mă închide*. Trebuie să fiu *puternic*.

*

Una dintre bolile mele *incurabile*: a aprofunda continuu problemele care *mă dor*. Văd cum în mine mai multe *tendințe*, puțin *antagonice*, se *armonizează*.

*

Nu știu când *am să găsesc* ideea, care să-mi servească, pe tavă, *sensul*.

*

Ceea ce am scris până acum simt că mă reprezintă *prea puțin*. Poate, pe viitor...

*

Mă simt legat, ca printr-o *vraja*, de o domnișoară (prietenii mei spun că e *țigancă*). O văd venind la Biserică.

Fata asta are *ceva irezistibil*, pe care nu-l găsesc la alte fete. Mă leagă de ea o *fascinație* aparte. Ochii, gesturile, zâmbetul ei *mă cheamă*, parcă, tot timpul.

Simt că mă cheamă *lumina* ochilor ei, liniile feței, mișcărilor trupului ei, însă nu pentru *erotismul* trupului, ci pentru *obscurul* sufletului ei.

Simt că *nu o înțeleg*: asta mă *intrigă* și mă *fascinează* în același timp.

Nu am o *pasiune* pentru ea, dar mă *obsedează*. O cheamă *Adina*, așa mi s-a spus. Nu am vorbit niciodată cu ea.

Prin ea încep să o înțeleg, atât de bine, pe *Maitreyi*²⁹ a lui Eliade.

Partea din mine, care iubește *exoticul*, se pare că iese la suprafață. Care va fi însă *urmarea*?

*

Când am *să mă regăsesc* pe mine însumi, cred că numai atunci voi putea să scriu „autentic”. Și sunt ferm convins de faptul, că *am să-mi dau seama*, cu vârf și îndesat, când voi fi *autentic*.

*

19 martie 1996. De oamenii *geniali* trebuie să te apropii numai *umilit* și *cu inimă curată*.

*

21 martie 1996. În mine există „locul tăcerii”, pe care l-am *exprimat* în diverse moduri. L-am exprimat *cântând*, scriind *poezie*, în dragoste, în liniște, în conversație...

*

23 martie 1996

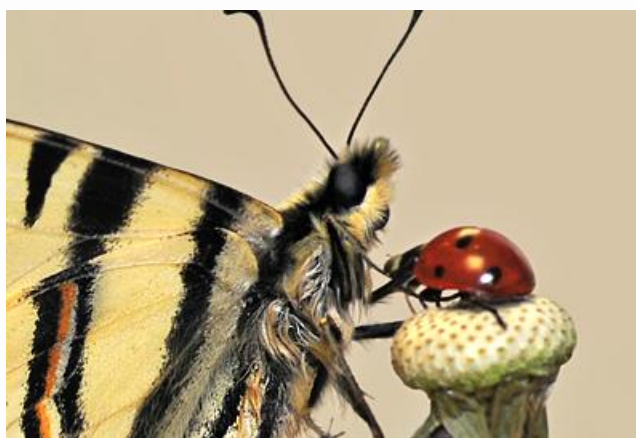
Niciun scriitor nu poate fi *adevărat*, dacă nu are *tendința*, de câteva ori în viață, ca *să distrugă* tot ceea ce a creat *cu atâta patos*.

²⁹ Idem: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Maitreyi>.

După aceste *încercări grandioase* te întorci *un alt om*, mai *puternic*, mai *sigur* pe tine, mult mai *realist*, pentru că știi că *poți*, că ai putea să *renunți la tine însuși*.

*

Gândul *consolării* este acela, că mâine *poți spune* ceea ce ai de spus.

Miguel de Unamuno³⁰, *Agonia creștinismului*: „o credință care *nu se îndoieste* este o credință moartă”; „creștinismul este o funcție a luptei”.

Cartea lui fundamentală: *Sentimentul tragic al vieții*.

*

Tereza de Avila³¹: „Mor pentru că *nu mor*”. „Moartea este *suprema singurătate*”.

*

³⁰ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Miguel_de_Unamuno.

³¹ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tereza_de_%C3%81vila.

Bossuet³²: „Te *schimbi*, deci nu ești *adevărul*”. „*Ura* și *invidia* sunt *forme* ale iubirii”, dar *forme deformate*.

„Adevărații atei *Îl iubesc nebunește* pe Dumnezeu”. „Faptul de a *zămisli* este o *agonie*”. „*Individualitatea* este tot ceea ce poate fi *mai universal*”.

*

Cuvintele mele, pe zi ce trece, capătă *greutate*.

*

24 martie 1996

Ultimul cuvânt: „Ei au încredere *în tine* mai multă decât *ai tu* în *tine însuși*”.

*

Mi-am văzut umbra și mi-am zis: „Cât de goală este *cu plinătate!*”.

*

Culoarea se transformă *în neculoare* și pentru aceasta mă întreb: Există, oare, cu adevărat, *culoarea* sau există numai *aparența culorii*?

*

O zi cu soare. Prima zi *adevărată* de primăvară. Sunt într-un tren personal, singur în compartiment. *Amnezia* la Eliade³³: „Noi suntem *nemuritori* dar *am uitat*”.

³² Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Jacques-B%C3%A9nigne_Bossuet.

A se vedea și: <http://www.teologiepentruazi.ro/2007/01/19/bossuet-si-sfantul-antimivireanul-sau-despre-denigrarea-iubirii-adevarate-in-profitul-mandriei-exaltate/>.

Răsturnare coperniciană³⁴. Pentru Nichita³⁵ nu *soarele* răsare ci *pământul* răsare.

Semnificat și semnificant. Lucru și cuvânt.

*

26 martie 1996

Coincidentia oppositorum³⁶.

Dumnezeu: sfera care are *centrul* pretutindeni și *circumferința* nicăieri.

Citesc Eugène Ionesco³⁷, Pascal³⁸ și Kierkegaard³⁹...

*

„Ființa are *niveluri de adevăr*”, C. Noica⁴⁰. Pământul *brun* în locul pământului *galben*. Despre *creație, ispită, iscodire și iscusință* cu Noica⁴¹.

*

27 martie 1996

„Jurnalul de la Păltiniș”⁴²...și noi *schimbări*, mai bine-zis *reflecții* asupra *destinului meu cultural*.

Trebuie să mă întorc la *filosofia începuturilor*, la *greaca veche* și la *limbile străine* pentru o *diagnoză a profunzimilor*.

Tentații care *cer timp* și *sacrificii enorme* din partea mea dar care *merită*.

³³ Mircea Eliade.

³⁴ A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Nicolaus_Copernicus.

³⁵ Nichita Stănescu.

³⁶ A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Unity_of_opposites.

³⁷ Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Eug%C3%A8ne_Ionesco.

³⁸ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Blaise_Pascal.

³⁹ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/S%C3%B8ren_Kierkegaard.

⁴⁰ Constantin Noica.

⁴¹ Idem.

⁴² A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jurnalul_de_la_P%C4%83ltini%C8%99.

Trebuie să trec din starea de *noviciat naiv* spre *marea trezire a spiritului*. Vreau să începă aventura!

Ceea ce trăiesc acum se poate caracteriza cam așa: am o *sete nefirească*, năvalnică de a cunoaște tot felul de lucruri incitante.

Însă sunt *extrem de sărac și de neștiutor*. Îmi trebuie patru maeștri pentru cele 4 lucruri fundamentale pe care mi le doresc.

Dumnezeu, Prea Bunul, poate să îmi dăruie această *ultimă grație*: aceea de a ieși, din somnul adânc al neștiinței, la lumină.

Toți care aud ce *sarcină grea*, enormă, mi-am luat sunt uimiți și îmi spun să am grijă de sănătatea mea. Cred că au dreptate. Însă ceea ce mă poartă e dorința de a mă împlini spiritual și mental.

Întrevăd în fața mea o *muncă titanică*, care sper să-mi dea o deschidere a problemelor care mă frământă și să-mi aducă altele. Am multe speranțe dar și incertitudini.

*

4 aprilie 1996

M-a salutat în tren un bărbat, care credea că mă cunoaște, dar pe care eu nu îl cunosc. A fost interesant modul cum mi-a zâmbit. A fost magnific. Am cunoscut liniștea „sinceră” pentru câteva secunde.

Sunt în tren. Merg spre Roșiori⁴³. Am revăzut o poezie, care, la nașterea ei, mi-a plăcut, însă nu și acum.

*

Dr. Virgil Enătescu⁴⁴: 1. „Normalitatea este extraordinar de vastă și de variată, mai mult decât *patologia*”; 2. „Cu cât individul este mai inteligent cu atât face o economie de forță în scris”.

⁴³ Roșiorii de Vede.

⁴⁴ A se vedea: <http://www.satu-mare.ro/scriitori/enatescuvirgil.html.ro>.

*

21 aprilie 1996. Sunt punctul unde *se adună* planeta.
Imaginea care nu se vedea *în față* era *mai frumoasă*.

*

22 aprilie 1996. Prima zi de școală⁴⁵, după Paști. Soarele
însă îmi produce dureri de cap.

*

23 aprilie 1996. Mi s-au *furat* o parte dintre caiete din
internatul C. iar *sacoul meu* este la femeia de serviciu. Nu prea
se fac ore. Însă, în schimb, am visat că *pictam*.

*

10 mai 1996. Privesc lucrurile *din mine spre mine* în tot
ceea ce fac. Mă gândesc însă mereu la o privire *dinspre înspre*
afară de mine. Astfel cred că pot să spun *mai multe*. Însă *mai*
încifrat...

*

19 august 1996. *Intuiția* este *inexprimabilul*. Inevitabilul
se aude *prin timp* mergând. Victoria întotdeauna trebuie să
treacă printr-o înfrângere.

*

1 noiembrie 1996. Sunt 19 ani de la *moartea mea*, adică
de la *nașterea mea...*Sau cum *ar fi fost...*dacă Dumnezeu *nu*
m-ar fi scăpat prin cutremur.

⁴⁵ Eram *licean* pe atunci.

Primul cadou pe care l-am primit: *un măr*. Al doilea: *o cană cu apă*. Al treilea: *un scaun*. Al patrulea: *o sută de grame de vodcă*. Al cincilea: *o coca cola*.

E *o noapte albă*. N-am dormit deloc. Păsările dimineții *înoată* în lacrimi rotunde.

*

15 noiembrie 1996. Mi-a spus: „Niciodată să nu crezi că *te ajută* cineva”. Nu-l pot *crede*.

„Spuma mării” se traduce cu: „niște *boi* și niște *fameni*”.

*

23 decembrie 1996. Într-o lăptărie a lui Enache/ Ianache. Ne-am întâlnit cu „*geniile*” *cu dolari*. Exprimare valentinianină.

*

6 ianuarie 1997. Ioan Dor: „*Ei le fac dar nu le acceptă*”. Poate că *are dreptate*.

*

1 februarie 1997. Uneori *tăcerea* e mai *adâncă* ca moartea. „Frumosul face să fie *nevinovat* urâtul din noi”. Însă urâtul e *o fascinație a neliniștii*.

Desconsiderarea este *o plagă* a intelectualității.

Dacă vrei ca să *desenezi* un om trebuie să *îl introduci* în simbolurile artei.

Roșu transcendental
(vol. 3, poeme, 1997)

Poem

Ochii mei sunt
în palmele tale.

Eu sunt...

Amintește-ți!

Stau *la marginea*
infinitului.

Plâns

De ale tale lacrimi
botezat
lângă luceferi.

M-am întors.

A fost drumul
prea lung.

Când soarele va apune,
atinge-mi sufletul!

Vis

Lângă o șopârlă verde
îți văzusem frumusețea.

Erai aceeași,
cu *nu mai puțină* lumină.

Am pus mâna la sprânceană
să cadă
o lacrimă.

Rotește-mi brațul ca
să ajungă *vânt*.

E o liniște *mai*
*adâncă*⁴⁶.

⁴⁶ În acest volum aveți de-a face cu o *poezie miniaturizată*, cu o poezie formată din *tușe esențiale*. Sunt poeme *crochiiu*: cuprind *în puține cuvinte* stări care trec *dincolo* de cuvinte. E un volum *de stare*, de adâncimi *plenare*.

Tocmai de aceea volumul este intitulat *roșu*, adică *iubire*, iubire care *transcende* cuvintele, iubire spre care trebuie *să mergi*, spre care trebuie să mergi *depășindu-te continuu*.

De când *adormeam*
te iubisem.

Încă *din*
lumină.

Eram mai mult
un poem
și
un vis.

M-am întors.

Sunt mai mic
cu o secundă.

Am venit
odată
cu
zborul.

Lasă-mă din
amintire!

Vreau *să uit*
cu mai multă
vreme.

Mă tem să-ți
spun...
că păsările,
de atâta zbor,
au devenit *albe*.

Atinge-mi
ochii cu buzele!

Sunt rece
de somn
și *de vis*.

Lângă timp:
eu
și
cuvintele.

În tâmpla luminii
sânger.

A înserat
anotimpul.

Eu voi
rămâne
iubind.

De frumusețea ta
mă iluminez.

Sunt eu:
poetul Îngerilor.

Muzica sferelor
este *deplină*.

Dezbracă-ți lumina!

Eu
te întreb *de*
sublim.

Poem simplu

Dacă eu aş muri *ucis*
 de lumină,
nu-i așa că tu mă
 vei *aduna*
din cuvinte?

Rodul lacrimiei
șterge-l!

M-am întors
din lacrimă.

Pe genunchiul gol
trec *faldurile*
morții.

Trec și *mă*
las în urmă.

Lângă cuvinte
adorm
și
visez.

Unde *pleci* tu
eu *rămân*.

Nu am
decât
numele.

Am să vin
înapoi, atunci când
va fi ziuă.

Atunci voi fi
copil.

Nu îmi este teamă!

Știu că apele
se vor *limpezi*
de pești.

Oceanul va fi
ca o oglindă.

Se va vedea, prin el,
zborul.

Jertfă adusă sufletului.

Iată *florile*
și *miresmele lor!*

Iată *frumusețea*
pădurii înverzite!

Iată *aurul*
cuvintelor mele!

În tot ce este
rămâne
lumina.

Când păsările
vor
plânge,
eu
nu voi mai *vedea*
valurile.

Doamnă, să nu
mă iubești!

Mai bine uită
cuvintele și
iubirea.

Sunt *prea puțin*
și prea mult.

Învăţ să mă rog.

De noapte
va fi încă.

*

În cuvinte
sunt *singur*.

Acum mă
nasc.

Credeam în tine
să-ți spun
te iubesc.

Mă simțeam
singur.

De vină
erau
anatemele
celor care
m-au iubit
prea puțin
și pe care i-am iubit...
mult prea mult.

Blesteamă-mi
visul,
dar nu mă
blestema
să-l
visez!

Pământul
e
rece.

Când Îngerii
vor
adormi
am să le
fur
liniștea.

Îmi voi face
din ea
zâmbet.

Petalele
sunt *zile*
de
somm.

Iar somnul
e *trupul* cuvântului.

E pustiu
lângă oră.

Timpul
e târziu.

Și eu
sunt
deja
în trecere.

Sufăr *de*
stele.

Ele
îmi
acoperă
seara
pleoapele.

Îmbrățișează-mi
ochii!

Am nevoie
de *liniștea*
lor.

*

Din acel
plâns m-am născut.

Semănam
cu o *literă*.

Cerul era alb...

Eu eram
o
idee.

*

Aveai
mâna plină
de
ochi.

Și eu
te puteam
privi.

Pisica *trecea*
prin noapte.

Eu mă vedeam *singur*,
dar te vedeam
și pe tine
căutându-mă prin toate
lucrurile.

*

Brațele mele sunt
întinse.

Cuprinde-mă!

Vreau *să-ți simt*
nemărginirea.

Este atât de
simplu *să*
mori.

Este ca și cum
aș deveni
zborul
unei
păsări.

Am orbit
privindu-te.

Mi-a albit
lumina.

*

Mi-e dor
și
dor
sunt.

Din frunte mi-au
răsărit aripi
și am început
să zbor
prin Paradis.

Am zburat
până când nimeni
nu mai *m-a ținut*
minte.

Mă mai *ții minte*,
iubito?

Inimile nopții
sunt
triste.

Eu sunt
doar singur.

Chiar acum
am *să zbor*.

Voi zbura
ca o *umbră*.

N-am să te
mai văd
decât
ca pe o
aripă.

Cocorii,
ca *șiraguri*
de drumuri,
care se întorc...

Și eu întorcându-mi
sângele înapoi.

Trezește-mă,
ca să nu fie
prea târziu!

Mai aproape
mi se fac
cerurile.

*

Lacrimile de sare
au
sufletul violet.

Nu mai văd
ierburile.

De câteva nopți *te tot*
visez.

Ești *o senzație prelungă*
ca melancolia.

*

Când va fi *timpul*,
timpul va deveni
iarăși
viață.

Bat din
palmele dimineții.

Răsăritul
se apropie.

El este *dincolo*
de porți⁴⁷.

⁴⁷ Poemele de până acum reprezintă *primele 10 foi*, în integritate, ale celui de *al treilea volum*.

Gladiolele
au trupul
subțire
ca
o punte
a viselor
și eu
trec
îndrăgostit
de
o
muză.

La *colțul*
planetei
ne povestim
de noi.

Suntem
amândoi
adolescenți.

Te *mint* cu
visele
mele.

Visul este
întotdeauna
ceva
care
nu
se
termină.

Se naște
iarăși
o nouă zi.

E semn că
încă mai sunt
în sângele meu.

Așteptam *să-mi*
acoperi fața cu ochii tăi.

Luminos *îmi părea*
viitorul.

Acum buzele *îmi* sunt
prăfuite de durere.

*

Am scris pe hârtie
timpul meu.

El este *de câteva*
cuvinte.

Cerul *înnorat*⁴⁸,
apele *în valuri* și
eu *înlăcrimat*.

Stau pe mal și privesc *în*
nemărginirea apei.

*

Păsărea cântă
în luminișul verde.

Tu mă săruți *lin*.

Ca o pasăre albă
mă strângi sub aripă.

*

Zbor prin albastrul
cerului de iunie
și întâlnesc în
aerul luminat de alb
anii frumoși ai vieții.

⁴⁸ În pagina de față avem trei poeme în stilul poetic japonez...*tanka*. A se vedea:
<http://www.americantanka.com/about.html>.

Acest stil e o *katauta* *conclusivă*.

Adică prezintă *în trei versuri*, în câteva linii, atmosfera în care *se derulează* acțiunea, pentru ca celelalte două versuri, cele finale, să fie o *concluzie ermineutică* a celor 3 versuri, a *katautei*, *kataută* care este un *crochiu în versuri*.

Broasca *sărină*⁴⁹ –
aerul *rămânând*
în urmă.

*

ciment *plângând*
(copiii străzii)

*

literă *spartă*
(dreptatea)

⁴⁹ După haikul de față...urmează *poeme-ghicitoare* sau *haikuri minimaliste*, dintr-un vers sau două.

vis spoit
(fericirea)

*

sămânță *plină*
(iubirea)

*

linie *aprinsă*
(sărutul)

lemn *verde*
(patria)

*

îmbrățișare *sinceră*
(poezia)

*

lacrimă *grea*
(durerea)

fantasmă *alergând*
pe câmpul ierbii
(luna)

*

floare *înmiresmând*
apele dintre copaci
(*umbra* iubitei)

Eroare⁵⁰:
începând de
acolo *de*
unde greșisem.

*

Plictiseală:
adunând toamna
prin literele memoriei.

*

Sonet:
mi-a căzut
în păr
o nouă stea
albă.

⁵⁰ Urmează câteva *haikuri extinse*, definiționale, *sintagmatice*.

Haiku, în sine, e o formă poetică *a concentrării maxime* a expunerii, a tușelor principale ale *unui sentiment* sau *cadru*.

Pentru mine *haikul* a fost întotdeauna *poezia desăvârșirii*, pentru că transformă expunerea într-un *simbol*, într-o *metanarațiune*.

Construcție:
albul zilei
pictat pe toate
gardurile inimii.

*

Constatare:
am impresia
că eu sunt
cât un poem
al cerului.

*

Afiș:
îngerul purta
imaginile mele
prin *suflet*
de scris.

Uimire:
din depărtare
mă văd...

Dar eu sunt...
aproape?

*

În ploaie:
simt poezia
căzând.

Și eu *o aud?*

*

Detaliu:
elanul *cade*
pe rana pietrelor.

Eu sunt *din* el.

Contemplație:
liniște,
ușor, ca *un fulg*,
adormeam.

*

Dimineața *mă răsfrâng*
în apele răsăritului.

Sunt o *picătură*
de rouă *albastră*.

*

De ce nu pot muri
când *arde* focul?...

Aș vedea sufletele
nemuritorilor...

Sub iarbă
greierii au început
să-și cânte
trupurile.

Se apropie
înserarea înserărilor.

*

Steaua gândurilor de piatră
se însingura
așteptându-se.

*

În cenușa focului *respiră*
păsările anotimpului *mut.*

Pe *ramurile* gândului
au *asfințit* cocorii.

*

Sunt verde
de iarbă.

M-am transformat
în *frunză*.

*

Glasul nopții îmi cântă
elegia frunzelor
de salcâm.

piatră *ruginită*
(memoria)

*

Cules din cuvinte,
trupul meu
părăsit mirării.

*

Florile lacrimilor
au *albit*
sub umbra mea
de paltin.

Am încercat
să mă privesc.

Eram *subțire*
ca o idee.

*

E atâta *tăcere!*...

Glasul lebedei
intră în mine.

*

Umbrele zilei
s-au *mutat*
pe foaia mea
îngândurând-o.

Ce trist,
când picăturile
de rouă
sunt *de foc*!...

*

Mă învălui în al
noptii *alai* de nuntă.

Doamne, ce somn
mi se face!...

Mă întâlnesc cu al curățirii
foc peren în dansul
ploilor de primăvară.

Să știi,
că anotimpul
mă cere!...

Mă rog să cadă
o *stea*
întru
poem...
în *al meu*
sânge.

Sunt de atâtea ori
mai singur
cu noaptea.

*

Rănindu-mă fericirea
plâng pe al
aripei zbor.

Zbor:
pe liniştea
din jur
se aşază
timpul.

*

Tu eşti o linişte
vândută nopţii.

Sunt aproape
beat de cuvinte.

Și nu mă lasă
viața să *adorm*...

O, ce beție e *dragostea*
care nu se mai termină!

Misterul:
cupa
penelor de fructe
în *dansul* oului.

*

Încântarea:
vene
amare ale sărutului
în *fuga* iluziei.

Copacii:
zidul
ghearelor de frunze.

*

Cerul:
mugetul
bisericii de stele.

*

poem cu semințe
domestice
(adolescența)

liturghie de mirosuri
galbene
(reveria)

*

deșert al parfumului
rebel
(moda)

*

suprafață de oglinzi
albe
(lacul)

plictis
al sculpturii
de metal
(oraşul)

*

fir
de lapte
doinit
(păstorul)

*

fereastră
a liniştii
(câmpia)

casa
visului alb
(patul)

*

cerc *deschis*
(extazul)

*

pâine *flămândă*
(tăcerea)

trenul respirației
(existența)

*

acul rozelor
din ferestre
(ploaia)

*

ceremonial
de gheață
(zăpada)

rugăciunea
morilor de vânt
(entuziasmul uman)

*

tulpini
de cocori
(zilele *cu liniște*)

*

umbra zborului
(cuvântul)

rădăcini
în piatră
(sentimentele *sincere*)

*

pleoapa aripei
(plimbare în parc)

*

gălbenuș sensibil
(bucuria)

diftongul îndrăgostirii
(declarația de dragoste)

*

fructul macaralei
(blocul)

*

ciocul zborului
(libertatea)

culoare *erodată*
(femeia *tristă*)

*

dinții ochiului
(îndrăgostirea)

*

sărutul *presat*
(iubirea *trecută*)

flori *reci*
(mâinile ei)

*

valuri
de frig
(zilele *triste*)

*

adormirea vitezei
(liniștea)

șnur de vise
(viața)

*

copite
de pâine
(munca)

*

praf de muguri
(pădurea)

botez al sprâncenelor
(privirea)

*

osul de lumină
(steaua)

*

Te sărutam
cu *un răsărit* de
soare nou.

Ieşiseră stelele.

jumătăți *imperfecte*
(paradoxurile)

*

Ea – un trup.
Iubirea ei...*nevăzută*.

*

pene *căzând*,
albindu-se
(*zorii dimineții*)

În șarpele *brodat*
pe cristalinul ochiului,
mă bucur.

*

Dincolo de noi...
o ușă *se întredeschide*.

E iubirea pe care
nu știm
cum
să o explicăm
mai frenetic.

*

albul întunericului
(perfecțiunea)

prieten de sare
(lacrima plânsă)

*

șoaptele cuvintelor
(scrisoarea)⁵¹

⁵¹ Până aici am transcris 24 de foi manuscriptice din volumul al treilea de poeme.

țipăt *vertical*
(rugăciunea)

*

sâmburii eternității
(Sfinții)

*

regăsirea lebedelor
(genealogia)

linie *licurindă*
(omida)

*

ovalul
cu aripi
(pasărea)

praful veşniciei
(eroii)

*

albatroşii absolutului
(geniile)

lumină *zburând*
(fluturele alb)

*

Bătrânețea:
mai puține
cuvinte
roștite.

*

Fascinația:
oprire
a respirației.

Capodopera:
terminarea
cuvintelor.

*

Nebunia geniului:
luciditatea
absolută.

*

eclipsa ochilor
(somnul)

al întunericului *viu*
(culoarea nopții)

*

de *albul* zorilor
(orizontul *începutului* de zi)

Totul *deschis*.

Ploaia
căzând
în sus.

*

Sufletul *dansând*
prin semne.

Oul rămând *închis*.

*

Plecând...
Niciodată
regăsindu-te...

Înainte.
Întorcând sensul.

*

Punctul:
luminându-se
în sine.

*

Sfera:
același punct
depărtându-se.

pe fruntea-mi
fereastră
(spiritul)

*

Coborând
dinspre început
...păsările *zburau*.

*

spunând:
lumina albindu-se
din întuneric.

carpe diem:
trăind *ca*
uitând.

*

Fortuna labilis:
păsările
sunt *din* altele.

duet de șase
(ochii)

*

de *nenumărate*
nenumărări
(nisipul)

viteza sensului
(semnificația)

*

cumpărată
din cuvânt
(*ideea* literei)

ușa de lumină
(mâna *întinsă* prietenului)

*

caietul admirației
(*imensitatea* cuvântului)

Cheamă-mi
sentința umbrei!

E liniște *nemărginită*.

*

În mine *strigă*
secunde.

E *rugăciunea*
astrului.

*

Înlăcrimând tăcerea.

Ca la o masă
aștept.

Adun semințele.

Știu că tulpinile
cresc în arbori.

*

Ploaie de
singurătate.

Lângă *asfințit* –
fruntea.

*

Frunze
înverzind vântul.

Teama –
o literă.

Ninsoarea
e *adormită* lângă frig.

Pasărea
e *în agonie*.

E de ajuns numai *s-o*
îmbrățișezi,
dacă ai *mâini*.

Calul nechezând
în așteptare.

Fânul *odihnindu-se*
la umbra mea.

*

Stelele fiind
cosite...

Deodată...*liber.*

Lumina *Îl arată* pe
Dumnezeu.

Ca dintr-o fântână –
iubirea.

*

Un înger ucis.

Ca o lumină *rănită* –
inima⁵².

⁵² Până aici am redat 29 de file manuscriptice din volumul al 3-lea de poeme.

Apele ajung
dedesubt.

Pământul –
o lumină.

*

O lacrimă
căzând...

O detunătură...

Și apoi...
tăcere.

zborul lacrimiei
privind
în soare

*

cifră *asfințind*
(vârsta)

*

strigăt *infini*t
(cocoșul)

*arcu*l timpului
(reîntâlnirea)

*

Întindere de stele.

Numai eu
privind.

iubire *cristalină*
(Dunărea)

*

pământ *dulce*
(țara mea, *România*)

*

ochiul veșniciei
(satul românesc)

*

pâine *curată*
(limba mea,
iubita mea *limbă română*,
în care mă *înnemuresc*)

*

geana luminii
(însurarea)⁵³

⁵³ Poezia *definiție*, definițională pe care am încercat-o din plin în acest volum de versuri este *eminamente metaforică*. Ea dorește să *chintesețieze* crezurile mele vizavi de diverse probleme și, tocmai prin aceasta, o face să fie o *poezie esențială*, inimitabilă, *adânc personalizatoare*.

dansul mieilor
(floarea de vișin)

*

coața luminii
(bucuria)

*

copacul somnului
(inima)

Turmele visului
alb.

Pe sub stele...
zăpada.

*

Caii *amurgindu-se*.

Sub *semnul*
cifrelor
somnul.

Frunzele *ruginite*.

Ca un fulg
cifrele
zburând.

*

Apa curgând.

Prin ea
ceasornicul.

Cifra,
în ea însăși,
este
o naștere.

*

În trupul ierbii...

Acolo
se recită
sufletul meu.

Pietrele mele
au *un sânge iubit*
în suflet.

*

sufletul:
ca un poem
visând lumina.

cuvântul:
ca un suflet
înălțându-se dintre ape.

*

Zboruri *prin* ferestre...
lumina, întunericul...

*

Căderile stelelor *ruginii*.

Însuși
pământul
primindu-le.

Vai, *a înflorit*
peste ochii mei
sărutul!...

*

uși *despletite*
în singurătatea ferestrei
(lumina)

Sufletul ploilor
târzii.

Ca o nuntă
prin iarbă.

*

Sunt *orb* în lumină.

În această lumină
difuză.

Templul din ulmi...

Când noaptea
se regăsește
în mine.

*

Umbrele *vorbesc*
de sub pași...

Cum *să nu Te ascult,*
Dumnezeul meu?!

Privesc
în cifre.

Simt.

*

Aud în copaci
cum toate diminețile
se întorc înapoi,
la tine, ca *să te iubească.*

noapte în literă
(ochiul meu *te citește*)

*

Revin din înapoi.

În talpă-mi
s-au incizat lacrimile.

Sub ochi
sunt luminile.

Durerea cuvintelor.

Focul sacru
arzându-mi
irisul.

*

În.
Chiar *întru*.
Și...
nevăzând.

Aici, *dincolo*...

Cuvintele simple,
cele mai simple cuvinte
care *îți spun* totul.

*

Beteală de cuvinte.

Ca un botez
căzând
din vrăbii.

Sticla cerului *albind*
în ceasornic...

Cam așa *arată* tăcerile
care *ne sinucid*
bucuriile!

*

De octombrie.

Ploaia
tăind
umbrele.

Singuri.

Înnebunind ochiul
de dincolo
înspre mine.

*

Drumul singurătății.

Mai sunt și voi fi
al cerului.

Misterul meu este
focul.

Spinarea cifrelor.

În golul enorm
caut pipăitul.

*

Aripile de sticlă
pe *umerii*
pădurii.

Și în urma
mistrețului
glonțul
pietrificându-se.

Aripile crucii
căzând
în ochii mei.

Aceasta este *o linie*
transcendentală!

*

Tăind tulpina.

Prin aer,
plânse,
zborurile.

Închizând ochiul.

Vederea rămânând
nevedere.

*

Fulgi *impuri*.
Rădăcinile singure.

*

În două jumătăți.

Mărul:
același prieten.

Omoară-ți sânul,
iubito, pe pianul
muzicii!

Natura e *rotundă*.

*

Întâi *să mor*.

Totul *se naște*
primului.

Organul vederii
nu are *urechi*.

Sunetul *trece* prin
miocard.

*

Noaptea se
contopesc.

Știu, o, atât de bine,
că totul *nu a început* încă!

Deschide-mi
ferestrele!

Ochii mei
sunt *enigme*
de gheață
vie.

*

Răstignește-mă!

Bate-mi *cuiele* în sânge!

Și apoi sărută-mă *cu rugăciunile*
tale pentru mine.

Înapoi
cheamă-mă!

Înapoi
cu mine însumi
și cu tine însăși.

*

Fructul zemos.

Ochiul *mâncând*
destrămarea.

De zi,
noaptea legându-se
printr-o singură
aripă
atât *de explicită*.

*

Crede-mă,
pus să cânte *durerea*,
ochiul cântă
cuvintele.

Și ele sunt *bolnave de*
*dragoste*⁵⁴.

⁵⁴ *Finalul celui de al treilea volum de poeme...din care am redat parțial.*

Cuprins

Dimensiunea cuvântului (vol. 2, poeme, 1997)

1. *Poema gândurilor* [2-13]
2. *Femeia în contur negru* [14]
3. *Preludiu clasic* [15]
4. *Regretabil pentru noi* [16]
5. *Îndrăgostire de fiecare zi* [17]
6. *Peregrinare* [18-19]
7. *Poem optimist* [20]
8. *Pledând pentru ce mai există* [21-22]
9. *Povestea capacului dintr-un parc* [23-24]
10. *Gustul disperării de a spune* [25-28]
11. *Cântecul poetului* [29-32]
12. *Orație de nuntă* [33]
13. *Oprire a unei sacrificări* [34]
14. [Prietenii poetului...] [35]
15. [Vorbirea lemnului...] [36]
16. [Răgetul cerbului...] [37]
17. [Alunecarea clipei...] [38]
18. [Sânul tău...] [39]
19. *Ciclul germinării* [40]
20. *Conturul cu umbre* [41]
21. *Cutia Pandorei* [42]
22. [Memoria...] [43]
23. [Timpul ars...] [44]
24. *Cântec rimat* [45]
25. *Întâlnire la cumpăna nopții* [46]
26. [Dimineață despletită...] [47]
27. [Unicul amor...] [48]
28. *Lied* [49]
29. [Sunetul spiritului...] [50]
30. *Abreviar* [51]
31. [Caii amurgului...] [52]
32. [Păsări zburânde...] [53]
33. *Covorul roșu* [54]
34. *Carnaval de intenții* [55]

35. *Agenda iernii* [56]
36. *Atentat la glossă* [57]
37. *Incizie cu prezumții* [58]
38. *Poem dintr-un poem* [59-60]
39. *Drum fără infinit* [61]
40. *În secolul vitezei* [62]
41. *În oceanul de ape stă visul* [63]
42. *Profeție pentru ferestre* [64]
43. *Dinainte de visul dragostei* [65]

File de jurnal. Înainte de a împlini 19 ani...și puțin după aceea [66-82]

Roșu transcendental
(vol. 3, poeme, 1997)

1. *Poem* [83]
2. *Plâns* [84]
3. *Vis* [85]
4. *[Rotește-mi brațul...]* [86]
5. *[De când adormeam...]* [87]
6. *[M-am întors...]* [88]
7. *[Lasă-mă...]* [89]
8. *[Mă tem să-ți spun...]* [90]
9. *[Atinge-mi ochii...]* [91]
10. *[În tâmpla luminii...]* [92]
11. *[De frumusețea ta...]* [93]
12. *[Dezbracă-ți lumina...]* [94]
13. *Poem simplu* [95]
14. *[Rodul lacrimii...]* [96]
15. *[Pe genunchiul gol...]* [97]
16. *[Unde pleci tu...]* [98]
17. *[Am să vin...]* [99]
18. *[Nu îmi este teamă...]* [100]
19. *[Jertfă adusă...]* [101]
20. *[Când păsările...]* [102]
21. *[Doamnă...]* [103]
22. *[Învăț să mă rog...]* [104]
23. *[Credeam în tine...]* [105]

24. [Blesteamă-mi visul...] [106]
25. [Când Îngerii...] [107]
26. [Petalele...] [108]
27. [E pustiu...] [109]
28. [Sufăr de stele...] [110]
29. [Îmbrățișează-mi ochii...] [111]
30. [Cerul...] [112]
31. [Pisica trecea...] [113]
32. [Este atât de simplu...] [114]
33. [Am orbit...] [115]
34. [Din frunte...] [116]
35. [Inimile nopții...] [117]
36. [Chiar acum...] [118]
37. [Cocorii...] [119]
38. [Trezește-mă...] [120]
39. [De câteva nopți...] [121]
40. [Bat din palmele dimineții...] [122]
41. [Gladiolele...] [123]
42. [La colțul planetei...] [124]
43. [Te mint cu visele mele...] [125]
44. [Se naște iarăși...] [126]
45. [Așteptam să-mi acoperi...] [127]
46. [Cerul înnorat...] [128]
47. [Broasca sărind...] [129]
48. [Vis spoit...] [130]
49. [Lemn verde...] [131]
50. [Fantasmă alergând...] [132]
51. [Eroare...] [133]
52. [Construcție...] [134]
53. [Uimire...] [135]
54. [Contemplație...] [136]
55. [Sub iarbă...] [137]
56. [Pe ramurile gândului...] [138]
57. [Piatră ruginită...] [139]
58. [Am încercat...] [140]
59. [Ce trist...] [141]
60. [Mă întâlnesc...] [142]
61. [Mă rog...] [143]
62. [Sunt de atâtea ori...] [144]
63. [Zbor...] [145]
64. [Sunt aproape...] [146]
65. [Misterul...] [147]
66. [Copacii...] [148]

67. [liturghie de mirohuri...] [149]
68. [plictis...] [150]
69. [casa...] [151]
70. [trenul respirației...] [152]
71. [rugăciunea...] [153]
72. [rădăcini în piatră...] [154]
73. [diftongul îndrăgostiri...] [155]
74. [culoare erodată...] [156]
75. [flori reci...] [157]
76. [șnur de vise...] [158]
77. [botez al sprâncenelor...] [159]
78. [jumătăți imperfecte...] [160]
79. [În șarpele brodat...] [161]
80. [prieten de sare...] [162]
81. [țipăt vertical...] [163]
82. [linie licurindă...] [164]
83. [praful veșniciei...] [165]
84. [lumină zburând...] [166]
85. [Capodopera...] [167]
86. [al întunericului viu...] [168]
87. [Totul deschis...] [169]
88. [Înainte...] [170]
89. [pe fruntea-mi...] [171]
90. [carpe diem...] [172]
91. [duet...] [173]
92. [viteza sensului...] [174]
93. [ușa de lumină...] [175]
94. [Cheamă-mi sentința...] [176]
95. [Adun semințele...] [177]
96. [Ninsoarea e adormită...] [178]
97. [Calul nechezând...] [179]
98. [Lumina Îl arată...] [180]
99. [Apele ajung...] [181]
100. [zborul lacrimii...] [182]
101. [arcul timpului...] [183]
102. [iubire cristalină...] [184]
103. [dansul mieilor...] [185]
104. [Turmele visului...] [186]
105. [Frunzele ruginite...] [187]
106. [Cifra...] [188]
107. [Pietrele mele...] [189]
108. [cuvântul...] [190]
109. [Vai, a înflorit...] [191]

110. [Sufletul ploilor...] [192]
111. [Templul...] [193]
112. [Privesc în cifre...] [194]
113. [noapte în literă...] [195]
114. [Durerea cuvintelor...] [196]
115. [Aici...] [197]
116. [Sticla cerului...] [198]
117. [Singuri...] [199]
118. [Spinarea cifrelor...] [200]
119. [Aripile crucii...] [201]
120. [Închizând ochiul...] [202]
121. [Omoară-ți sânul, iubito...] [203]
122. [Organul vederii...] [204]
123. [Deschide-mi ferestrele...] [205]
124. [Înapoi...] [206]
125. [De zi...] [207]

© *Teologie pentru azi*

2011

Ediția de față este o ediție
online gratuită
și e proprietatea
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Ea nu poate fi tipărită
și comercializată
fără acordul direct
al
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*
Toate drepturile rezervate